

Оксамитова обітниця

КУПИТИ

Джудіт склала шлюбну обітницю біля вівтаря, хоча й не бажала заміжжя. Батько погрозами змусив її вручити свою долю незнайомцеві.

Побачивши нареченого вперше, Джудіт повірила, що він стане їй хорошим чоловіком. Однак Ґевінові Монтгомері потрібна вірна дружина, але не кохана. У його серці давно живе любов до іншої жінки.

Самотня в чужому замку, Джудіт вирішила зненавидіти цього чоловіка, який узяв її тіло, але відкинув душу. Проте в долі інші плани на їхній шлюб. Із іскри, яка спалахнула між ними, поступово розгорається полум'я кохання...

Пролог

Джудіт Рівдун відірвалася від підрахунків і подивилася на батька. Її мати Гелен стояла поруч. Джудіт не боялася цього чоловіка, незважаючи на всі його намагання протягом стількох років змусити сім'ю відчувати жах. Червоні кола залягли в нього під очима. Вона знала, що це спустошене обличчя свідчило про втрату улюблених синів, двох неосвічених брутальних чоловіків, які були точною копією батька.

Джудіт дивилася на Роберта Рівдуна з невиразним відчуттям зацікавленості. Зазвичай він не звертав уваги на свою єдину дочку. Відтоді, як померла його перша дружина, а перелякана друга спромоглася народити йому лише дочку, він був до них абсолютно байдужий.

— Чого тобі треба? — спокійно запитала Джудіт.

Роберт подивився на доньку так, ніби побачив її вперше. Та й справді, мати з дівчиною більшість життя ховалися у власних апартаментах, посеред книжок і гробухів. Він із задоволенням відзначив, що дочка дуже схожа на Гелен, якою та була в її віці. Джудіт мала такі самі дивні золотаві очі, які зводили з розуму деяких чоловіків, а в нього викликали неспокій. У неї було розкішне руде волосся, високий чистий лоб, прямий ніс і повні уста. Так, подумав чоловік, вона підійде. Він зможе мати користь з її краси.

— У мене залишилася тільки ти, — з огидою кинув Роберт. — Ти вийдеш заміж і даси мені онуків.

Джудіт шоковано подивилася на батька. Усе життя мати готувала її до того, щоб стати черницею. Не заради побожних молитов і співів, а із суто практичних міркувань, бо це була єдина можливість для аристократки зробити кар'єру.

Вона могла б стати абатисою ще до того, як їй виповниться тридцять років. Абатиса настільки ж відрізняється від звичайної жінки, як король від кріпака. Вона керує землями, статками, селами, лицарями; вона купує і продає майно на власний розсуд; чоловіки й жінки звертаються до неї за допомогою. Абатиса керує іншими, а нею не керує ніхто.

Джудіт уміла вести бухгалтерський облік для великого маєтку, висловлювати розумні судження під час диспутів і знала, скільки треба виростити пшениці, аби прогодувати визначену кількість людей. Вона вміла читати й писати, змогла б організувати прийом для короля, керувати лікарнею; її навчили всього, що могло знадобитися в обраній кар'єрі.

А зараз від дівчини чекали, що вона відкине все це і стане служницею якогось чоловіка?

— Не вийду.

Джудіт говорила тихо, але ці слова не могли б голосніше пролунали в його вухах, якби навіть вона загорлала їх на даху.

Якийсь момент Роберт Рівдун спантеличено дивився на неї. Ніколи раніше жодна жінка не кидала йому такий виклик. Відверто кажучи, якби він не знав, що бачить перед собою жінку, то подумав би, що такий погляд може мати лише чоловік. Коли трохи оговтався, він ударив Джудіт так, що дівчина перелетіла майже через усю маленьку кімнату.

Навіть лежачи на підлозі, з цівкою крові, що крапала з рота, вона дивилася на нього без найменшої тіні страху в очах, просто з огидою і легкою ненавистю. Чоловік на хвилину перестав дихати. Якимось чином ця дівчина налякала його.

Гелен швидко нахилилася над дочкою і витягла з-за пояса кухонний ніж.

Роберт моментально перестав нервувати, побачивши це.

Він міг зрозуміти свою дружину. Незважаючи на подібність до розлюченої тварини, чоловік угледів жах у її очах. За кілька секунд ухопив дружину за руку й кинув ніж через усю кімнату. Він усміхався дочці, тримаючи передпліччя дружини в міцних руках і викручуючи його так, що її кістки от-от могли зламатися, як галузки.

Гелен не промовила ні слова, лежачи біля його ніг.

Роберт глянув на дочку, яка все ще лежала на підлозі, не в змозі усвідомити його жорстокість.

— Ну, яка твоя відповідь, дівчино? Ти вийдеш заміж?

Джудіт коротко кивнула й поспішила на допомогу зомлілій матері.

Місяць кидав довгі тіні на стару кам'яну триповерхову вежу, яка, здавалося, втомлено й незадоволено дивилася донизу на розбиту й напівзруйновану стіну, що оточувала її. Кам'яницю було побудовано двісті років тому, ще до кровопролитних квітневих боїв 1501 року. А тепер настали мирні часи, і кам'яні фортеці вже не були потрібні; вони вже не могли слугувати домівкою серйозним людям. Його прапрадід жив у цій вежі, коли такі фортифікації були потрібні, і, думав Ніколас Вейленс, якщо був тверезим достатньо довгий час, щоб взагалі мати спроможність думати, ця вежа могла ще послужити йому та його нащадкам.

Над напіврозбитими стінами і старовинною вежею чатувала масивна сторожова брама. Там спав самотній вартовий, відкинувши руку з напівпорожнім міхом вина. На першому поверсі вежі на підлозі покотом лежали собаки й лицарі. Їхню іржаву зброю було звалено біля стіни й засипано брудним очеретом, що покривав дубову підлогу.

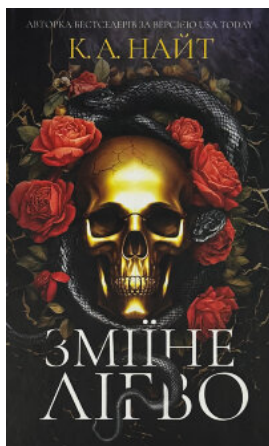
Такий був маєток Вейленса: бідний неоковирний старомодний замок, з якого глузувала вся Англія. Люди казали, що якби ці укріплення були так само міцні, як його вино, то Ніколас Вейленс міг би протистояти цілій країні. Однак на нього ніхто не нападав. Це не мало жодного сенсу. Багато років тому більшість земель забрали молоді, енергійні, але злиденні лицарі, які лише нещодавно сіли на коня. Залишилася тільки ця старовинна вежа, яку, на загальну думку, давно належало зруйнувати, а також кілька занепалих ферм, які годували сімейство Вейленсів.

У вікні горішнього поверху виднілося світло. Кімната там була холодною і вогкою, ця вогкість не зникала навіть спекотним літом. Щілини у стінах вкривав мох, а підлогою постійно бігали якісь жучки. Але в цій кімнаті перед дзеркалом сидів головний скарб цього замку.

Еліс Вейленс нахилилася ближче до дзеркала і почала фарбувати свої короткі бліді віії. Косметику привозили з Франції. Вона відкинулася на спинку стільця і стала критично розглядати відображення. Еліс ставилася до себе об'єктивно і знала, які має переваги і як їх використати якнайкраще.

Вона мала невеличке овальне личко з тонкими рисами, малий ротик, схожий на бутон троянди, і маленький прямий носик.

Рекомендована література

Зміїне лігво

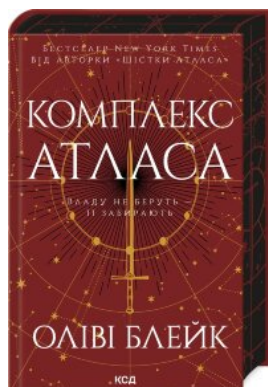
Грішник. Книга 2

Ні жива ні мертва.
Книга 3

Ніч вогню. Книга 4.5

Комплекс Атласа.
Книга 3

Ураганні війни. Книга 1

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ